

NEUVOSTOLIITON TALOUDELLISESTA ASEMASTA JA PUOLUEEN POLITIIKASTA

*Selostus Leningradin järjestön aktiivien kokoukselle
NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon⁵¹ työstä*

huhtikuun 13 pnä 1926

Toverit! Sallikaa alottaa selostus.

Puolueemme Keskuskomitean huhtikuun täysistunnon päiväjärjestyksessä oli neljä kysymystä.

Ensimmäinen kysymys — maamme taloudellisesta asemasta ja puolueemme talouspolitiikasta.

Toinen kysymys — viljanhankintalaitostemme uudelleenjärjestämisestä siihen suuntaan, että ne saataisiin yksinkertaisemmiksi ja halvemmiksi.

Kolmas kysymys — Keskuskomiteamme Politbyroon ja Keskuskomitean täysistunnon työsuunnitelma vuodeksi 1926 pitäen silmällä taloudellisen rakennustyömme tärkeimpien keskiökysymysten käsittelyä.

Neljäs kysymys oli toisen ehdokkaan — toveri Shvernikin asettamisesta Keskuskomitean sihteerin Jevdokimovin tilalle.

Ellei oteta lukuun viimeistä kysymystä sihteerin vaihtamisesta toiseen, niin kaikki muut kysymykset, jotka olivat keskustelun johtavana lankana Keskuskomitean täysistunnossa, voitaisiin summeerata yhdeksi peruskysymykseksi — kysymykseksi maamme

taloudellisesta asemasta ja puolueen politiikasta. Sen tähden tulen selostuksessani koskettelemaan yhtä peruskysymystä—maamme taloudellista asemaa.

I

UUDEN TALOUSPOLITIIKAN KAKSI KAUTTA

Tärkein tosiasia, joka määrää politiikkamme, on se, että maamme on päässyt taloudellisessa kehityksessään NEP'in uuteen kauteen, uuden talouspolitiikan uuteen kauteen, suoranaisen teollistamisen kauteen.

On kulunut viisi vuotta siitä, kun Vladimir Iljitsh julisti uuden talouspolitiikan. Silloin oli edessämme, puolueen edessä, perustehtävänä se, että uuden talouspolitiikan oloissa, kehittyneen tavaranvaihdon oloissa rakennetaan kansantaloutemme sosialistinen perusta. Tämä strateginen tehtävä on nytkin edessämme perustehtävänäme. Silloin, NEP'in ensimmäisellä kaudella, alkaen vuodesta 1921, me otimme tämän perustehtävän ennen kaikkea maatalouden kehittämisen kannalta. Toveri Lenin sanoi: tehtävänäme on rakentaa kansantalouden sosialistinen perusta, mutta sellaisen perustan rakentamiseen tarvitaan kehittynyt teollisuus, sillä teollisuus on sosialismin, sosialistisen rakennustyön perusta, sen alku ja loppu, ja teollisuuden kehittämiseksi asia on aloitettava maataloudesta.

Miksi?

Siksi, että teollisuuden, teollisuustuotannon kehittämiseksi sen taloudellisen rappiotilan oloissa, mikä silloin vallitsi, oli välttämätöntä luoda ennen kaikkea vissit markkina-, raaka-aine- ja elintarvike-edellytyk-

set teollisuutta varten, teollisuustuotantoa varten. Teollisuustuotantoa ei voida kehittää tyhjästä, teollisuutta ei voida kehittää, ellei maassa ole raaka-ainetta, ellei työläisiä varten ole elintarvikkeita ja ellei ole edes jonkin verran kehittynyttä maataloutta, joka muodostaa tärkeimmät markkinat teollisuudellemme. Teollisuuden kehittämiseksi piti siis olla olemassa ainakin kolme ehtoa: ensiksi, sisäiset markkinat, ja meillä ne ovat toistaiseksi pääasiassa talonpoikaiset; toiseksi, piti olla enemmän tai vähemmän kehittynyt raaka-ainetuotanto maataloudessa (sokerijuurikas, pellava, puuvilla j.n.e.); ja kolmanneksi, oli välttämätöntä, että maaseutu voisi antaa määrätyn vähimmäismäärän maataloustuotteita teollisuustuotannon varustamiseksi, työläisten varustamiseksi. Juuri siksi Lenin sanoikin, että taloutemme sosialistisen perustan rakentaminen, teollisuuden rakentaminen meidän on aloitettava maataloudesta.

Siihen aikaan monet eivät uskoneet siihen. Erikoisesti sitä vastusti silloin niinsanottu „työläisoppositio“. Että muka mitenkä sitä niin: puoluetta meillä nimitetään työväenpuolueeksi, mutta talouden kehittämisen se alottaa maataloudesta. Kuinka se on muka ymmärrettävä? Sitä vastustivat muutkin oppositiolaiset, joiden mielestä teollisuutta voidaan rakentaa missä oloissa hyvänsä, vieläpä tyhjästäkin, piittaamatta realisista mahdollisuuksista. Mutta maamme taloudellisen kehityksen historia tänä kautena on osoittanut havainnollisesti, että puolue oli oikeassa, että taloutemme sosialistisen perustan rakentamiseksi, teollisuutemme kehittämiseksi piti asia alottaa maataloudesta.

Sellainen oli uuden talouspolitiikan ensimmäinen kausi.

Nyt me olemme astuneet uuden talouspolitiikan toiseen kauteen. Kaikkein tärkeintä ja kaikkein luonteenomaisinta taloutemme tilassa nyt on se, että painopiste on nyt siirtynyt teollisuuden alalle. Kun meidän silloin, uuden talouspolitiikan ensimmäisellä kaudella, oli aloitettava maataloudesta, sillä koko kansantalouden kehitys riippui maataloudesta, niin nyt, jotta voitaisiin jatkaa taloutemme sosialistisen perustan rakentamista, jotta saataisiin viedyksi eteenpäin koko taloutta, on huomio keskitettävä juuri teollisuuteen. Nyt ei itse maatalous pääse enää eteenpäin, ellei sille anneta ajoissa maatalouskoneita, traktoreita, teollisuuden tuotteita j.n.e. Siksipä, kun koko kansantalouden kehittäminen silloin, uuden talouspolitiikan ensimmäisellä kaudella, pohjautui maatalouteen, niin nyt se alkaa pohjautua ja on jo alkanut suoranaisesti pohjautua teollisuuden kehitykseen.

II

SUUNTA TEOLLISTAMISEEN

Juuri siinä on puolueen XIV edustajakokouksen julistaman ja nykyään elämässä toteutettavan tunnukset, maan teollistamissuunnan, olemus ja ydinajatus. Kuluvan vuoden huhtikuussa koolla ollut Keskuskomitean täysistunto piti lähtökohtana juuri tätä perustunnusta. Päiväjärjestyksessä oleva perustehtävä on nyt siis se, että joudutetaan teollisuutemme kehitysvauhtia, että viedään kaikella voimalla eteenpäin

teollisuuttamme käyttäen hyväksi olevia voimavaroja ja joudutetaan siten koko talouden kehitystä.

Tämä tehtävä saa varsin kärkevän luonteen juuri nyt, tällä hetkellä, muun muassa siksi, että talouden määrätynlaisen kehityksen takia meillä on syntynyt eräänlainen epäsuhte teollisuuden tuotteiden kysynnän välillä kaupungissa ja maaseudulla ja näiden tuotteiden tarjonnan välillä teollisuuden taholta, että teollisuustuotteiden kysyntä kasvaa nopeammin kuin itse teollisuustuotanto, että meillä ilmenevä tavarantalke kaikkine siitä johtuvine seurauksineen on tämän epäsuhteen ilmausta ja seurausta. Tuskin tarvinnee todistella sitä, että teollisuutemme nopea kehitys on varmin keino tämän epäsuhteen hävittämiseksi ja tavarantalke poistamiseksi.

Eräät toverit luulevat, että teollistaminen on yleensä kaikenlaisen teollisuuden kehittämistä. On olemassa sellaisiakin hupsuja, jotka luulevat, että jo Iivana Julma, joka joskus muinoin loi eräänlaisia teollisuustuotannon ituja, olisi ollut teollistaja. Jos lähdetään tälle tielle, niin Pietari Suurta on silloin nimitettävä ensimmäiseksi teollistajaksi. Se on tietysti väärin. Ei kaikenlainen teollisuuden kehittäminen ole teollistamista. Teollistamisen keskiönä, sen perustana on raskaan teollisuuden kehittäminen (polttoaine, metallituotanto y.m.) ja vihdoin tuotantovälineiden tuotannon kehittäminen, oman konerakennuksen kehittäminen. Teollistamisen tehtävänä ei ole ainoastaan se, että koko kansantalouttamme johdetaan teollisuustuotannon ominaispaineen kohottamisen suuntaan, vaan sen tehtävänä on vielä saada taatuksi kapitalististen valtioiden ympäröimälle maallemme taloudellinen

itsenäisyys tässä kehityskulussa, varjella sitä muuttumasta maailman kapitalismin lisäkkeeksi. Kapitalististen maitten ympäröimänä oleva proletariaatin diktatuurin maa ei voi jäädä taloudellisesti itsenäiseksi, ellei se tuota itse kotonaan työ- ja tuotantovälineitä, jos se juuttuu sille kehitysasteelle, jolloin sen on pidettävä kansantalouttaan niitten kapitalistisesti kehittyneiden maiden talutusnuorassa, jotka tuottavat ja vievät ulos työ- ja tuotantovälineitä. Tälle asteelle juuttuminen merkitsee alistumista maailman pääoman alaiseksi.

Ottakaa Intia. Kaikki tietävät, että Intia on siirtomaa. Onko Intiassa teollisuutta? Epäilemättä on. Kehittykö se? Kyllä, kehittyy. Mutta siellä kehittyy sellainen teollisuus, joka ei tuota työ- ja tuotantovälineitä. Tuotantovälineet tuodaan sinne Englannista. Siksi (vaikkakaan ei tietenkään yksinomaan siksi) teollisuus on siellä kokonaan alistettu Englannin teollisuudelle. Se on erikoinen imperialismin menettelytapa — kehittää siirtomaissa teollisuutta sillä tavalla, että se pysyisi emämaan, imperialismin talutusnuorassa.

Mutta siitä johtuu, ettei maamme teollistaminen saa rajoittua siihen, että kehitetään mitä teollisuutta tahansa, että kehitetään esimerkiksi kevyttä teollisuutta, vaikka kevyt teollisuus ja sen kehitys on meille tuiki välttämätöntä. Siitä johtuu, että teollistaminen on ymmärrettävä ennen kaikkea raskaan teollisuutemme kehittämiseksi ja varsinkin oman konerakennusteollisuutemme kehittämiseksi, joka on kaiken teollisuuden perushermosto. Ilman sitä ei voi olla puhettakaan maamme taloudellisen itsenäisyyden takaamisesta.

III

SOSIALISTISEN KASAANTUMISEN KYSYMYKSIÄ

Mutta, toverit, teollistamisen eteenpäinviemiseksi on tehtaittemme vanha konekalusto uusittava ja rakennettava uusia tehtaita. Teollisuutemme sille kehityskaudelle, jota me nyt elämme, on luonteenomaista se, että me olemme jo kuormittaneet vanhat tehtaot, jotka ovat jääneet meille tsaristisen kauden kapitalisteilta, olemme kuormittaneet ne täydellisesti, ja jotta nyt päästäisiin eteenpäin, on parannettava tekniikkaa, vanhat tehtaot on kalustettava uudelleen ja rakennettava uusia tehtaita. Ilman sitä on nyt mahdotonta päästä eteenpäin.

Mutta sitä varten, että teollisuutemme voidaan uudistaa uuden tekniikan perustalla, sitä varten tarvitaan, toverit, suuria ja hyvin suuria pääomia. Mutta pääomia meillä on vähän, kuten te kaikki tiedätte. Tänä vuonna meidän onnistuu sijoittaa teollisuuteen pääomasijoituksina vähän yli kahdeksansataa miljoonaa. Se on tietysti vähän. Mutta se on kuitenkin jotain. Se on meidän ensimmäinen tuntuva sijoituksemme teollisuuteemme. Sanon, että se on vähän, sillä teollisuutemme voisi vallan hyvin niellä tätä summaa monta kertaa suuremman määrän. Meidän on vietävä eteenpäin teollisuuttamme. Meidän on laajennettava teollisuuttamme mahdollisimman nopealla vauhdilla, lisättävä työläisten määrää kaksin-, kolminkertaisesti. Meidän on muutettava maamme agraarimaasta teollisuusmaaksi, ja mitä pikemmin, sitä parempi. Mutta kaikkeen siihen tarvitaan suuria pääomia.

Sen tähden kysymys varojen kasaamisesta teollisuuden kehittämistä varten, kysymys sosialistisesta kasaantumisesta saa meillä nyt ensiluokkaisen tärkeän merkityksen.

Voimmeko me taata, pystymmekö me omin voimin, ilman ulkoisia lainoja, maamme sisäisten voimien pohjalla takaamaan teollisuudellemme sellaisen varojen kasaantumisen ja sellaiset reservit, jotka ovat välttämättömät teollistamissuunnan toteuttamiseksi, sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi maassamme?

Se on vakava kysymys, johon on kiinnitettävä erikoista huomiota.

Historia tuntee erilaisia teollistamismenetelmiä.

Englannista tuli teollisoitu maa siten, että se ryöväsi siirtomaita kymmeniä ja satoja vuosia, kokosi niissä „lisä“-pääomia, sijoitti ne omaan teollisuuteensa ja joudutti oman teollistamisensa vauhtia. Se on yksi teollistamisen menetelmä.

Saksa joudutti teollistumistaan voittoisan sodan tuloksena, jonka se kävi Ranskaa vastaan viime vuosisadan 70-luvulla, jolloin se, otettuaan ranskalaisilta viisi miljardia frangia sotakorvauksina, valoi ne omaan teollisuuteensa. Se on toinen teollistamisen menetelmä.

Nämä molemmat menetelmät ovat meiltä suljetut, sillä me olemme Neuvostojen maa, sillä siirtomaaryöväykset ja sotilaalliset anastukset ryöväystarkoituksessa eivät sovellu Neuvostovallan olemukseen.

Venäjä, vanha Venäjä, antoi konsessioita maamme orjuuttavilla ehdoilla ja otti orjuuttavia lainoja yrittäen sillä tavalla päästä vähitellen teollistumisen tielle. Se on kolmas menetelmä. Mutta se on orjuu-

tuksen tai puolittaisen orjuutuksen tie, Venäjän puolisiirtomaaksi muuttamisen tie. Sekin tie on meiltä suljettu, sillä emmehän me siksi käyneet kolmea vuotta kansalaissotaa torjuen kaikki ja kaikenlaiset interventit, jotta sitten, saatuamme voiton interven-teistä, menisimme vapaaehtoisesti imperialisteille velkaorjuuteen.

Vielä on olemassa neljäs teollistamisen tie, teolli-suuden hyväksi tehtyjen omien säästöjen tie, varojen sosialistisen kasaamisen tie, jonka toveri Lenin osoitti monesti maamme teollistamisen ainoaksi tieksi.

Siis onko maamme teollistaminen mahdollista sosialistisen kasaantumisen perustalla?

Onko meillä varojen kasaamiseksi sellaisia tuloläh-teitä, jotka riittäisivät turvaamaan teollistamisen?

Kyllä, se on mahdollista. Kyllä, meillä on sellaisia tulolähteitä.

Voisin viitata sellaiseen tosiasiaan kuin tilanherro-
jen ja kapitalistien omaisuuden pakkoluovutukseen
maassamme Lokakuun vallankumouksen tuloksena,
maan, tehtaiden y.m. yksityisomistuksen hävittämi-
seen ja niiden luovuttamiseen koko kansan omai-
suudeksi. Tuskin tarvinnee todistella sitä, että
tämä on melkoisen suuri tulolähde varojen kasa-
miseksi.

Voisin edelleen viitata sellaiseen tosiasiaan kuin
tsaarin velkojen mitätöimiseen, mikä poisti miljardien
ruplien velkoja kansantaloutemme hartioilta. Ei pidä
unohtaa sitä, että jos nämä velat olisi jätetty voimaan,
niin meidän olisi pitänyt maksaa vuosittain yksistään
korkoja monta sataa miljoonaa ruplaa teollisuuden
vahingoksi, koko kansantaloutemme vahingoksi.

Sanomattakin on selvää, että tämä seikka helpotti suuresti varojen kasaamisasiaamme.

Voisin mainita kansallistetun teollisuutemme, joka on kunnostettu, joka kehittyy ja joka antaa jonkin verran voittoa, jota tarvitaan teollisuuden edelleen kehittämiseen. Sekin on varojen kasaamisen tulolähde.

Voisin mainita meidän kansallistetun ulkomaankauppamme, joka antaa jossain määrin voittoa ja joka on siis eräänlainen tulolähde varojen kasaamiseksi.

Voitaisiin viitata enemmän tai vähemmän järjestyneeseen valtion kotimaiseen kauppaan, joka niinkään antaa määrättyä voittoa ja joka on niin muodoin eräänlainen kasaantumislähde.

Voitaisiin mainita sellainenkin kasaantumisvipusin kuin kansallistettu pankkisysteemimme, joka antaa määrättyä voittoa ja joka pitää voimiensa mukaan yllä teollisuuttamme.

Meillä on vihdoin sellainen ase kuin valtiovalta, joka määrää valtionbudjetista ja joka kasaa pienehkön määrän rahaa yleensä kansantaloutemme ja eritoten teollisuutemme edelleen kehittämistä varten.

Siinä pääasiassa ovat sisäisten kasaantumistemme tärkeimmät tulolähteet.

Ne ovat mielenkiintoisia siinä suhteessa, että ne antavat meille mahdollisuuden luoda ne välttämättömät reservit, joita ilman ei maamme teollistaminen ole mahdollinen.

Mutta mahdollisuus, toverit, ei vielä ole realisuus. Asioita huonosti hoidettaessa kasaantumismahdollisuuden ja todellisten kasaantumisten välille saattaa syntyä huomattava välimatka. Siksi me emme voi

tyytyä pelkkiin mahdollisuuksiin. Meidän on muutettava sosialististen kasaantumisten mahdollisuus todelliseksi kasaantumiseksi, jos me aiomme todellakin luoda välttämättömät reservit teollisuuttamme varten.

Tästä johtuu kysymys: kuinka kasaantumistehtävää on hoidettava, jotta se koituisi hyödyksi teollisuudelle, mihin talouselämän solmukohtiin meidän on ennen kaikkea kiinnitettävä huomiomme, jotta kasaantumismahdollisuus saataisiin muutetuksi todelliseksi sosialistiseksi varojen kasaantumiseksi?

On olemassa koko joukko kasaantumisen teitä, joista olisi mainittava ainakin tärkeimmät.

Ensiksi. On välttämätöntä, etteivät kasaantumisylijäämät maassa hajaantuisi, vaan että ne kerääntyisivät luottolaitoksiimme, osuustoiminnallisiin ja valtion luottolaitoksiin, sekä sisäisten lainojen muodossa, tarkoituksella käyttää niitä ennen kaikkea teollisuuden tarpeisiin. Luonnollisesti tallettajain on siitä saatava määrätty korko. Ei voida sanoa, että meillä tällä alalla olisivat asiat missään määrin tyydyttävästi. Mutta luottoverkostomme parantamistehtävä, luottolaitosten arvovallan kohottamistehtävä väestön silmissä, kotimaisten laina-asiajn järjestämistehtävä on epäilemättä edessämme päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä ja meidän on se ratkaistava hinnalla millä hyvänsä.

Toiseksi. On suljettava tarkoin kaikki ne tiet ja raot, joiden kautta osa kasaantumisylijäämistä maassa virtaa yksityispääoman taskuihin sosialistisen kasaantumisen vahingoksi. Sitä varten on harjoitettava sellaista hintapolitiikkaa, joka ei synnyttäisi kuilua tukkuhintojen ja vähittäismyyntihintojen välillä. On

ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin teollisuuden tuotteiden ja maatalouden tuotteiden vähittäismyyntihintojen alentamiseksi, jotta saataisiin ehkäistyksi tai ainakin supistetuksi mahdollisimman vähiin kasaantumisylijäämien virtaaminen yksityisyrittäjien taskuihin. Se on eräs talouspolitiikkamme tärkeimpiä kysymyksiä. Siitä johtuu eräs vakavimpia vaaroja sekä kasaantumiselle että myöskin tshervontsille.

Kolmanneksi. On välttämätöntä, että itse teollisuuden sisällä, sen jokaisella alalla jätettäisiin määrättyjä varoja tuotantolaitosten amortisatiota varten, niiden laajentamista varten, niiden edelleen kehittämistä varten. Se on välttämätöntä, ehdottoman tarpeellista, ja sitä on vietävä eteenpäin hinnalla millä hyvänsä.

Neljänneksi. On tarpeen, että valtion käsiin karttuisi määrättyjä reservejä, jotka tarvitaan maan turvaamiseksi kaikenlaisten sattumien varalta (kato), teollisuuden ylläpitämiseen, maatalouden tukemiseen, kulttuurin kehittämiseen j.n.e. Nyt ei voida elää eikä tehdä työtä ilman reservejä. Ei edes talonpoika pienine talouksineen voi nykyään tulla toimeen ilman määrättyjä varastoja. Sitä suuremmalla syyllä ei suuren maan valtio voi tulla toimeen ilman reservejä.

Meillä pitää olla ennen kaikkea reservi ulkomaankaupan alalla. Meidän on suunniteltava vientimme ja tuontimme siten, että valtion haltuun jäisi määrätty reservi, määrätty aktiivi ulkomaankaupassa. Se on kerrassaan välttämätöntä sekä varokeinona yllätysten varalta ulkomaan markkinoilla että myöskin keinona, joka tukee tshervontsiamme, joka toistaiseksi on vankka, mutta joka saattaa horjahtaa, elleimme pääse

aktiiviseen tilitaseeseen ulkomaankaupassa. On lisättävä vientiämme, on sovittava tuontimme vientimahdollisuuksien mukaiseksi — sellainen on tehtävä.

Me emme voi sanoa niin kuin vanhaan aikaan sanottiin: „Vaikka olisimme itse puutteessa, mutta viedä pitää“. Me emme voi sanoa niin, sillä työläiset ja talonpojat haluavat olla ihmisten tapaan ravittuja, ja me kannatamme heitä siinä täydellisesti. Mutta me voisimme kuitenkin kansan kulutusta heikentämättä ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta vientimme suurenisi ja että valtion haltuun jäisi määrätty valuuttareservi. Kun me vuonna 1923 pystyimme siirtymään rahamerkeistä vakiintuneeseen valuuttaan, niin se kävi päinsä muun muassa siksi, että ulkomaankauppamme aktiivisen tilitaseen tuloksena meillä oli silloin vissi valuuttareservi. Jos haluamme pitää yllä tshervontsiamme, niin meidän on vastedeskin järjestettävä ulkomaankauppamme siten, että haltuumme jäisi valuuttareservi tshervontsimme eräänä perustana.

Edelleen meillä pitää olla eräitä reservejä sisämaankaupan alalla. Tarkoitin pääasiassa viljareservien muodostamista valtion haltuun, jotta voitaisiin puuttua asioihin viljamarkkinoilla tarkoituksella taistella kulakistoa ja muita viljakeinottelijoita vastaan, jotka paisuttavat ylettömästi maataloustuotteiden hintoja. Tämä on välttämätöntä jo senkin takia, jotta teollisuuskeskuksissa saataisiin ehkäistyksi toimeentulon keinotekoisien kallistumisen ja työläisten palkkojen huonontumisen vaara.

Me tarvitsemme vihdoin sellaista veropolitiikkaa, joka säilyttämällä verotaakan omistavien väestökerosten harteille muodostaisi samalla valtion haltuun

vissin reservin valtionbudjetissa. Neljän miljardin suuruisen valtionbudjettimme täytäntöönpano osoittaa, että me voimme saada tulot ylittämään menopuolen satakunta miljoonaa tai enemmänkin. Eräistä tovereista tämä numero näyttää suunnattomalta. Mutta näillä tovereilla on nähtävästi heikot silmät, muuten he huomaisivat, että sadan miljoonan reservi tällaiselle kuin meidän maallemme on pisara meressä. Eräät ajattelevat, että me emme yleensä tarvitsekaan tätä reserviä. Entä mitä sitten tehdään, jos tänä vuonna tulee kato tai jokin muu onnettomuus? Kenen varoilla me silloin selviydymme? Meille ei anneta eikä tulla antamaan ilmaiseksi apua. Siis pitää olla itsellä yhtä ja toista varalla. Ja ellei tänä vuonna satu yllätyksiä, niin me annamme tämän reservin takaisin kansantalouden hyväksi ja ennen kaikkea teollisuutta varten. Älkää olko huolissanne, eivät nämä reservit joudu hukkaan.

Tällaisia, toverit, ovat yleensä ne talouselämämme solmukohdat, joihin on ennen kaikkea kiinnitettävä huomiota, että varojen kasaantumisen mahdollisuus sisäisistä lähteistä maassamme sen teollistamisen tarpeisiin saataisiin muutetuksi todelliseksi sosialistiseksi kasaantumiseksi.

IV

KASAANTUMIEN OIKEIN KÄYTTÄMINEN. SÄÄSTÄVÄISYYS

Mutta asia ei rajoitu eikä voi rajoittua yksinomaan kasaantumiseen. Lisäksi on osattava käyttää kasattavia reservejä järkevästi, harkitusti, siten, ettei ainoatakaan kopeekkaa kansan varoja menisi hukkaan, että kasaan-

tuvat varat käytettäisiin pääasiassa maamme teollistamisen tärkeimpiin tarpeisiin. Ilman näitä ehtoja meitä uhkaa kasattujen varojen tuhlaaminen, niiden sirotteleminen eri teitä kaikenlaisiin pieniin ja suuriin menoihin, joilla ei ole mitään yhteistä enempää teollisuuden kehittämisen kuin myöskään koko kansantalouden eteenpäin viemisen kanssa. Varojen käyttäminen järkevästi, harkitusti, on mitä suurin taito, jota ei opita yhtäkkiä. Ei voida sanoa, että me, meidän neuvosto- ja osuustoimintaelimemme, olisimme tässä suhteessa erikoisen taitavia. Päinvastoin, kaikki seikat viittaavat siihen, etteivät asiamme tässä suhteessa ole läheskään kunnossa. Se on raskasta tunnustaa, toverit, mutta se on kuitenkin sellainen tosiasia, jota ei voida peittää minkäänlaisilla päätöslauselmilla. On tapauksia, jolloin johtavat elimemme joutuvat sen talonpojan asemaan, joka sai säästetyksi pienen summan rahaa ja joka sen sijaan, että olisi näillä rahoilla korjannut auran ja uusinut talouttaan, osti suunnattoman suuren gramofonin ja... vararikkoutui. En edes puhukaan reservien suoranaisestä tuhlaamisesta, siitä, että valtiokoneistomme monet elimet syövät tavattomasti varoja, varkaustapauksista j.n.e.

Tämän vuoksi on välttämättä ryhdyttävä eräisiin sellaisiin toimenpiteisiin, jotka kykenisivät suojelemaan kasaantumistamme sirottelulta, tuhlaamiselta, sen kahmimiselta tarpeettomille aloille, sen johtamiselta sivuun teollisuutemme rakentamisen peruslinjasta.

Ensiksikin on välttämätöntä, että teollisuutemme suunnitelmat eivät rakentuisi byrokraattisten keksin-

töjen mukaan, vaan kiinteässä yhteydessä kansantaloutemme tilaan, siten, että otettaisiin huomioon maamme voimavarat ja reservit. Teollisuuden rakentamisen suunnittelussa ei saa jäädä jälkeen teollisuuden kehityksestä. Mutta ei saa myöskään kiiruhtaa liian kauaksi edelle eristäytyen maataloudesta ja jättäen huomioimatta kasaantumisen vauhdin maassamme.

Kysyntä sisäisillä markkinoillamme ja voimavarojemme suuruus ovat teollisuutemme kehittämisen perusta. Teollisuutemme nojautuu sisäisiin markkinoihin. Siinä suhteessa maamme taloudellinen kehitys muistuttaa Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kehitystä, jonka teollisuus on kasvanut sisäisten markkinoiden perustalla, erotuksena Englannista, jonka teollisuus perustuu ennen kaikkea ulkoisiin markkinoihin. Englannissa on useita sellaisia teollisuusaloja, jotka tekevät 40—50 prosenttia työstään ulkoisia markkinoita varten. Amerikan teollisuus sitä vastoin perustuu yhä vieläkin sisäisiin markkinoihinsa, vieden ulkoisille markkinoille korkeintaan 10—12% tuotannostaan. Maamme teollisuus tulee nojautumaan sisäisiin markkinoihin, varsinkin talonpoikaismarkkinoihin, vieläkin enemmän kuin Amerikan teollisuus. Siinä on perusta teollisuuden ja talonpoikaistalouden liittyötydelle.

Samaa on sanottava kasaantumisemme vauhdista ja niistä reserveistä, joita meillä on käytettävissä teollisuutemme kehittämiseksi. Joskus meillä harrastetaan mielellään mielikuvituksellisten teollisuussuunnitelmien laatimista ottamatta huomioon voimavarojamme. Toisinaan ihmiset unohtavat sen, ettei teollisuussuunnitelmia enempää kuin niitä tai näitä

„laajoja“ ja „kaikkikäsittäviä“ tuotantolaitoksiakaan voida rakentaa ilman määrättyä varojen vähimmäismäärää, ilman määrättyä reservien vähimmäismäärää. Tämä unohdetaan ja kiiruhdetaan liian pitkälle eteenpäin. Mutta mitä merkitsee edelle kiiruhtaminen teollisuuden suunnittelussa? Se merkitsee sitä, ettei rakenneta varojen mukaan. Se merkitsee sitä, että pidetään suurta ääntä laajoista suunnitelmista, vedetään tuotantoon tuhansia ja kymmeniä tuhansia uusia työläisiä, nostetaan hälinä, ja sitten, kun huomataan, ettei varoja riitäkään, työläiset lasketaan hajalle, annetaan heille lopputili ja kärsitään siinä suuria tappioita, synnytetään pettymystä rakennusasioihin ja aiheutetaan poliittinen skandaali. Tarvitsemmeko me sitä sellaista? Ei, toverit, sellaista me emme tarvitse. Meidän ei pidä jäädä jälkeen teollisuuden kehityksestä eikä kiiruhtaa siitä edelle. Meidän on pysyttävä kehityksen tasalla, meidän on vietävä teollisuutta eteenpäin eristämättä sitä sen perustasta.

Teollisuutemme on johtava tekijä koko kansantalousjärjestelmässämme, se vetää, se johtaa eteenpäin kansantalouttamme, mukaan luettuna myöskin maatalous. Se uudestijärjestää koko kansantaloutemme oman kuvansa mukaan ja kaltaisekseen, se vie mukanaan maatalouden, saaden talonpoikaiston osuustoiminnan avulla mukaan sosialistisen rakennustyön uomaan. Mutta teollisuutemme voi täyttää kunnialla tämän johtavan ja uudistavan osuutensa vain siinä tapauksessa, jos se ei eristy maataloudesta, jos se ei jätä huomioimatta kasaantumisemme vauhtia ja käytettävissämme olevia voimavaroja ja reservejä. Sellainen armeijan päällystö, joka eristäytyy armeijastaan ja

kadottaa yhteyden siihen, ei ole mikään päällystö. Samalla tavalla teollisuuskin, joka eristyy koko kansantaloudesta ja kadottaa yhteyden siihen, ei voi olla kansantalouden johtavana tekijänä.

Juuri tämän vuoksi oikea ja järkevä teollisuuden suunnittelu onkin kasaantumisen tarkoituksenmukaisen käytön eräs välttämättömin ehto.

Toiseksi, on välttämätöntä supistaa ja yksinkertaistaa, tehdä halvemmaksi ja tervehdyttää valtio- ja osuustoimintakoneistoamme, kansankomissariaattejamme ja itsekannattavia laitoksiamme alhaalta ylös saakka. Hallintoelintemme paisutetut henkilökunnat ja se, miten sanomattoman paljon ne kuluttavat varoja, on tullut yleiseksi puheenaiheeksi. Eihän Lenin suotta muistuttanut kymmeniä ja satoja kertoja, etteivät työläiset ja talonpojat kestä valtiokoneistomme liikasuuruutta ja ylläpidon kalleutta, että sitä on supistettava, että se on saatava halvemmaksi hinnalla millä hyvänsä, kaikkia teitä ja kaikin keinoin. Tähän asiaan on vihdoinkin käytävä käsiksi tosisteolla, bolshevistisesti, ja saatava aikaan mitä tiukin säästäväisyys. (Suosionosoituksia.) Tähän asiaan on vihdoinkin käytävä käsiksi, ellemme halua, että kasaantumisemme edelleenkin tulee sirotelluksi, mikä on vahingoksi teollisuudelle.

Mainitsen elävän esimerkin. Puhutaan, että viljanme ulosvienti ei ole edullista, kannattavaa. Mutta minkä tähden se ei ole edullista? Sen tähden, että hankintakoneisto käyttää viljan hankintaan varoja enemmän kuin kuuluisi. Kaikki suunnitteluelimemme ovat todenneet, että yhden viljapuudan hankintaan riittää 8 kopeekkaa. Mutta todellisuudessa kävi niin,

että 8 kopeekan asemesta kulutettiin 13 kopeekkaa puutaa kohti, 5 kopeekkaa enemmän. Miten se on saattanut tapahtua? Se on tapahtunut siten, että jokainen enemmän tai vähemmän itsenäinen hankintatyöntekijä, kommunisti tai puolueeton, — se on samantekevää, — ennen kuin hän ryhtyy viljan hankintaan, pitää tarpeellisena paisuttaa työntekijäkuntaansa, haalia itselleen kokonaisen armeijan pikakirjoittajia ja konekirjoittajia, hankkia ehdottomasti auton, kuluttaa kosolti varoja tuottamattomiin menoihin, ja sitten laskelmia tehtäessä osoittautuukin, että ulosvientimme ei olekaan kannattavaa. Jos lasketaan, että me hankimme satoja miljoonia puutia viljaa ja jokaista puutaa kohti maksamme viisi kopeekkaa liikaa, niin siitähän karttuu kymmeniä miljoonia ruplia hukkaan kulutettua rahaa. Juuri sinne menevät ja tulevat edelleenkin menemään kasaamamme varat, jollemme ryhdy mitä ankarimpiin toimenpiteisiin valtiokoneistomme ahmattimaisuutta vastaan.

Mainitsin tässä vain yhden ainoan esimerkin. Mutta kaikkihan tietävät, että tällaisia esimerkkejä meillä on satoja ja tuhansia?

Puolueemme Keskuskomitean täysistunto päätti yksinkertaistaa hankintakoneistoamme ja saada sen halvemmaksi. Täysistunnon vastaavan päätöslauselman⁵² te olette nähtävästi jo lukeneet, — se on julkaistu lehdissä. Tätä päätöstä me tulemme toteuttamaan kaikella ankaruudella. Mutta se, toverit, on vielä vähän. Se on vain yksi nurkkaus valtiokoneistomme keskeneräisyydestä ja siinä olevista epäkohdista. Meidän on mentävä pitemmälle ja ryhdyttävä toimenpiteisiin koko valtiokoneistomme supistamiseksi

ja halvemmaksi tekemiseksi kokonaisuudessaan, kansankomissariaattien ja itsekannattavien laitosten, koko osuustoimintakoneiston ja koko tavaravaihtoverkoston supistamiseksi ja halvemmaksi saamiseksi alhaalta ylös saakka.

Kolmanneksi, meidän on käytävä päättäväistä taistelua kaikenlaisia liiallisuuksia vastaan hallintoelimsämme ja elämässämme, sitä rikollista kansan omaisuuden ja valtion reservien tuhlausta vastaan, jota meillä on viime aikoina ilmennyt. Meillä pidetään nykyään ylenpalttisesti kaikenlaisia juhlia, juhla kokouksia, merkkipäiviä, muistopatsaiden paljastustilaisuuksia j.n.e. Näihin „tilaisuuksiin“ kulutetaan kymmeniä ja satoja tuhansia ruplia. Meillä on kokonainen liuta kaikenlaisia päivänsankareita ja juhlatilaisuuksien suosijoita, niin ihmeellinen aulius puolivuosi-, vuosi-, kaksivuotis- y.m. juhlien juhlimiseen, että tämän kysynnän tyydyttämiseen tarvitaan tosiaankin kymmeniä miljoonia ruplia. Toverit, tästä kommunisteille sopimattomasta holtittomuudesta on tehtävä loppu. On vihdoinkin ymmärrettävä, että silloin kun meillä on niin suuret teollisuutemme tarpeet ja sellaisia tosiasioita kuin työttömien ja kodittomien joukko, — me emme voi eikä meillä ole oikeutta sietää tuollaista kemuilua ja hillitöntä tuhlaavaisuutta.

Merkillepantavinta tässä on se, että puolueeseen kuulumattomilla ilmenee toisinaan paljon säästeliäämpää suhtautumista valtiomme varoihin kuin puoluehenkilöillä. Kommunisti toimii tällaisissa tapauksissa rohkeammin ja päättäväisemmin. Hän jakaa kevyellä kädellä monille toimitsijoille apurahoja, nimittäen niitä tantieemiksi, osapalkaksi, vaikkei siinä ole

hajuakaan tantieemista. Hän harppaa kevyin sydämin lain puitteiden yli, kiertää ja rikkoo lakia. Puolueeseen kuulumaton on sellaisissa tapauksissa varovaisempi ja hillitympi. Tämä on selitettävissä ehkä siten, että kommunisti pitää toisinaan lakeja, valtiota y.m.s. asioita perheasioina. (Naurua.) Juuri sen vuoksi eräät kommunistit voivat joskus vallan helposti työntyä kuin sika (suokaa anteeksi, toverit, tällainen sanonta) valtion kasvitarhaan ja kahmaista sieltä jotain itselleen tai osoittaa anteliaisuuttaan valtion kustannuksella. (Naurua.) Moisista rötöksistä, toverit, on tehtävä loppu. On alotettava päättäväinen taistelu kemuilua ja tuhlaavaisuutta vastaan hallintoelimissämme ja elämässämme, jos me haluamme todellakin säilyttää kasaantumisemme teollisuutemme tarpeisiin.

Neljänneksi, meidän on käytävä järjestelmällistä taistelua varastelua vastaan, niinsanottua „rentoa“ varastelua vastaan valtioelimissämme, osuuskunnissa, ammattiliitoissa j n.e. On olemassa häveliästä, salattua varkautta, ja on olemassa rohkeaa, „rentoa“ varastelua, kuten siitä lehdissä puhutaan. Luin äskettäin „Komsomolskaja Pravdasta“ Okunevin kirjoituksen „rennosta“ varastelusta. Kuulemma oli olemassa eräs vintiö, viiksiniekka nuori mies, joka varasteli rennosti eräässä virastossamme, varasti järjestelmällisesti, alituisesti, ja varasti aina onnistuneesti. Tässä jutussa ei ansaitse huomiota niinkään paljon itse varas, kuin se tosiasia, että ympäröivä väki, joka tiesi varkaan teosta, ei ainoastaan ollut taistelematta häntä vastaan, vaan päinvastoin oli valmis taputtelemaan häntä olalle ja kehuamaan hänen kätevyyttään, joten varkaasta tuli yleisön

silmissä tavallaan sankari. Juuri se ansaitsee huomiota ja juuri se on kaikkein vaarallisinta, toverit. Kun otetaan kiinni vakoilija tai petturi, niin yleisön suuttumuksella ei ole rajoja, se vaatii ampumista. Mutta kun varas puuhailee kaikkien nähden ja varastelee valtion omaisuutta, niin ympäröivä yleisö rajoittuu hyväntahtoiseen naureskeluun ja olalle taputteluun. Selvää kuitenkin on, että varas, joka varastelee kansan omaisuutta ja kaivaa maata kansantalouden etujen alta, on samanlainen vakoilija ja petturi, ellei pahempikin. Tuo miekkonen, viiksiniekka vintiö, tietysti vangittiin loppujen lopuksi. Mutta mitä merkitsee yhden „rennon“ varkaan pidättäminen? Sellaisia varkaita meillä on sadoittain ja tuhansittain. GPU:n avulla ei kaikkia saada kiinni. Siinä tarvitaan toista keinoa, tehokkaampaa ja vakavampaa. Tuo keino on siinä, että tuollaisten näpistelijäin ympärille luodaan ympäröivän yleisön moraalisen boikotin ja vihan ilmapiiri. Tuo keino on se, että työläisten ja talonpoikain keskuudessa nostetaan sellainen kamppailu ja luodaan sellainen moraalinen ilmapiiri, joka tekee varastelun mahdottomaksi, joka tekee mahdottomaksi varkaiden ja kansan omaisuuden kähveltäjien elämän ja olemassaolon, olkootpa ne sitten „rentoja“ tai „tavallisia“ varkaita. Tehtävämme on taistella varastelua vastaan eräänä keinona kasaantumisemme suojelemiseksi rosvoamiselta.

Meidän on vihdoin käytävä kamppailua rokulien lopettamiseksi tehtaissa, työn tuottavaisuuden kohottamiseksi, työkurin lujittamiseksi tuotantolaitoksissamme. Työstä poissaolojen takia teollisuus menettää kymmeniä ja satoja tuhansia työpäiviä. Sen takia

teollisuustuotantomme, teollisuutemme menettää satoja tuhansia ja miljoonia ruplia. Me emme voi viedä eteenpäin teollisuuttamme, emme voi korottaa palkkoja, ellei työstä poissaoloista tule loppua, jos työn tuottavaisuus juuttuu paikalleen. On selitettävä työläisille, varsinkin niille, jotka ovat vasta äsken tulleet tehtaisiin, on selitettävä heille, että rokuloidessaan ja jättämällä työn tuottavaisuuden samalle tasolle he vahingoittavat yhteistä asiaamme, koko työväenluokan asiaa, teollisuutemme asiaa. Tehtävänä on taistella työstä poissaoloja vastaan, taistella työn tuottavaisuuden kohottamiseksi teollisuutemme etujen mukaisesti, koko työväenluokan etujen mukaisesti.

Sellaiset ovat ne tiet ja keinot, joita tarvitaan kasaantumisemme ja reserviemme varjelemiseksi sirottelulta ja varastelulta, tämän kasaantumisen ja näiden reservien suuntaamiseksi maamme teollistamisen tarpeisiin.

V

ON LUOTAVA TEOLLISUUDEN RAKENTAJAKAADEREITA

Puhuin teollistamissuunnasta. Puhuin reservien kasaamisteistä teollisuuden kehittämistä varten. Vihdoin puhuin järkiperäisistä menetelmistä kasaantuvien varojen käyttämiseksi teollisuuden tarpeisiin. Mutta kaikki tämä on vielä vähän, toverit. Jotta voitaisiin täyttää puolueen ohje maamme teollistamisesta, on kaiken muun lisäksi luotava uusia ihmiskaadereita, teollisuuden uusia rakentajakaadereita.

Mitään tehtävää, varsinkaan sellaista suurta tehtävää kuin maamme teollistamista, ei voida suorittaa

ilman ihmisiä, ilman uusia ihmisiä, ilman uusia rakentajakaadereita. Ennen, kansalaissodan kaudella, me tarvitsimme erikoisesti komentajakaadereita armeijan luomista ja sodankäyntiä varten, rykmentinkomentajia ja prikaatinkomentajia, divisioonankomentajia ja armeijakuntien komentajia. Ilman näitä uusia pohjakerroksista nousseita komentajakaadereita, jotka nousivat esiin kykyjensä ansiosta, me emme olisi voineet luoda armeijaa, emmekä olisi pystyneet voittamaan lukuisia vihollisiamme. Juuri he, nuo uudet komentajakaaderit, pelastivat silloin armeijamme ja maamme, — tietysti työläisten ja talonpoikain yhteisellä tuella. Mutta nyt meillä on teollisuuden rakentamisen kausi. Nyt me olemme siirtyneet kansalaissodan rintamilta teollisuuden rintamalle. Sitä vastaavasti me tarvitsemme nyt uusia komentajakaadereita teollisuuden alalle, hyviä tehtaiden johtajia, hyviä trustien työntekijöitä, taitavia kauppa-alan työntekijöitä, järkeviä teollisuuden rakennustöiden suunnittelijoita. Nyt meidän on kasvatettava uusia rykmentin- ja prikaatinkomentajia, divisioonan- ja armeijakunnan komentajia talouden ja teollisuuden alalle. Ilman sellaista väkeä me emme pääse askeltakaan eteenpäin.

Tämän vuoksi tehtävä onkin siinä, että luodaan lukuisat teollisuuden rakentajakaaderit työläisten ja neuvostosivistyneistön riveistä, juuri sen neuvostosivistyneistön riveistä, joka on sitonut kohtalonsa työväenluokan kohtaloon ja joka rakentaa yhdessä kanssamme taloutemme sosialistista perustaa.

Tehtävänä on se, että luodaan tällaiset kaaderit ja nostetaan ne etutilalle antaen niille kaikkinaista tukea.

Meillä on tullut viime aikoina tavaksi suomia taloustyöntekijöitä syyttäen heitä rappeutuneiksi, ja tällöin ollaan useinkin taipuvaisia yleistämään yksityiset kielteiset ilmiöt kaikkia taloustyöntekijäkaadereita käsittäviksi. Jokainen, kuka vain kehtaa, pitää usein tarpeellisena potkaista taloustyöntekijöitä syyttäen heitä kaikista vihoviimeisistä synneistä. Sellaisesta huonosta tavasta on luovuttava, toverit, kerta kaikkiaan ja ainiaaksi. On ymmärrettävä, että ei ole katrasta ilman mustaa lammasta. On ymmärrettävä, että maamme teollistaminen ja uusien teollisuuden rakentajakaaderien nostaminen ei vaadi taloustyöntekijäin suomimista, vaan päinvastoin heidän kaikinpuolista tukemistaan teollisuutemme rakentamisessa. Taloustyöntekijäin ympärille on luotava luottamuksen ja kannatuksen ilmapiiri, on autettava heitä uusien ihmisten, teollisuuden rakentajain muotoamisessa, teollisuuden rakentajain toimi on tehtävä sosialistisen rakennustyön kunniakkaaksi toimeksi,—juuri siihen suuntaan on puoluejärjestöjemme nyt tehtävä työtä.

VI

ON KOHOTETTAVA TYÖVÄENLUOKAN AKTIIVISUUTTA

Sellaisia ovat lähimmät edessämme olevat tehtävät maamme teollistamissuunnan yhteydessä.

Voidaanko nämä tehtävät täyttää ilman työväenluokan suoranaista apua, ilman sen suoranaista tukea? Ei, ei voida. Teollisuutemme eteenpäin vieminen, sen tuottavuuden kohottaminen, teollisuuden uusien rakentajakaaderien luominen, sosialistisen kasaantumisen

oikea toteuttaminen, kasaantuvien varojen järkevä käyttäminen teollisuuden tarpeisiin, ankaran säästäväisyyden säätäminen, valtiokoneiston parantaminen, sen halvaksi ja rehelliseksi tekeminen, sen puhdistaminen kuonasta ja liasta, joita siihen on takertunut rakennustyömme kaudella, sekä järjestelmällisen taistelun käyminen valtion omaisuuden rosvoajia ja tuhlaajia vastaan,— kaikki ne ovat tehtäviä, joista mikään puolue ei kykene selviytymään ilman työväenluokan miljoonajoukkojen suoranaista ja järjestelmällistä apua. Siksi tehtävänä on saada puolueettomien työläisten miljoonaiset joukot mukaan kaikkeen rakennustyöhömmme. Jokainen työläinen, jokainen rehellinen talonpoika on saatava auttamaan puoluetta ja hallitusta säästäväisyyden noudattamisessa, taistelussa valtion reservien varastelua ja sirottelua vastaan, varkaiden ja veijarien häätämisessä, kätkeytyköötpä ne minkäläisten naamarien taakse tahansa, valtiokoneistomme tervehdyttämisessä ja halvemmaksi tekemisessä. Tuotannolliset neuvottelut voisivat tässä suhteessa tehdä arvaamattoman suuren palveluksen. Yhteen aikaan tuotannolliset neuvottelut olivat meillä hyvässä käynnissä. Jostain syystä niistä ei nyt kuulu mitään. Se on suuri virhe, toverit. Tuotannolliset neuvottelut on saatava elpymään hinnalla millä hyvänsä. Tuotannollisten neuvottelujen pohdittavaksi ei ole asetettava yksinomaan pieniä kysymyksiä, sano-kaamme, saniteettista tilaa koskevia asioita. Tuotannollisten neuvottelujen ohjelma on tehtävä laajemmaksi ja sisältörikkaammaksi. Tuotannollisissa neuvotteluissa on asetettava pohdittavaksi teollisuuden rakennustyön peruskysymyksiä. Vain sitä tietä voi-

daan kohottaa työväenluokan miljoonaisten joukkojen aktiivisuutta ja tehdä niistä teollisuuden rakennustyön tietoisia osanottajia.

VII

ON LUJITETTAVA TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN LIITTOA

Mutta työväenluokan aktiivisuuden kohottamisesta puhuttaessa ei pidä unohtaa myöskään talonpoikaista. Lenin opetti meitä, että työväenluokan ja talonpoikaiston liitto on proletariaatin diktatuurin perusperiaate. Tätä me emme saa unohtaa. Teollisuuden kehittäminen, sosialistinen kasaantuminen, säästäväisyyden noudattaminen, — kaikki nämä ovat niitä tehtäviä, joita ratkaisematta me emme voi voittaa yksityispääomaa emmekä voi selviytyä talouselämämme vaikeuksista. Mutta ainoatakaan näistä tehtävistä ei voida ratkaista ilman Neuvostovaltaa, ilman proletariaatin diktatuuria. Mutta proletariaatin diktatuuri pohjautuu työväenluokan ja talonpoikaiston liittoon. Sen tähden kaikki tehtävämme saattavat jäädä roikkumaan ilmaan, jos työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa horjutetaan tahi heikennetään.

Puolueessamme on henkilöitä, jotka pitävät työtätekeviä talonpoikaisjoukkoja vieraana aineksena, riiston kohteena teollisuutta varten, jonain alusmaan tapaisena teollisuuttamme varten. Sellaiset henkilöt ovat varallista väkeä, toverit. Talonpoikaisto ei voi olla työväenluokalle enempää riiston kohteena kuin alusmaakaan. Talonpoikaistalous on markkina-alue teollisuutta varten samoin kuin teollisuus on

markkina-alue talonpoikaistaloutta varten. Mutta talonpoikaisto ei ole meille vain markkinat. Se on myöskin työväenluokan liittolainen. Juuri sen tähden talonpoikaistalouden kohottaminen, talonpoikaiston joukkoluontoinen osuuskuntiin yhdistäminen ja sen aineellisen aseman parantaminen on se edellytys, jota ilman ei voida turvata teollisuutemme edes jossain määrin vakavaa kehitystä. Ja päinvastoin, teollisuuden kehittäminen, maatalouskoneiden ja traktorien tuotanto ja talonpoikaiston varustaminen laajassa mitassa teollisuuden tuotteilla on se edellytys, jota ilman ei maataloutta voida viedä eteenpäin. Se on eräs työväenluokan ja talonpoikaiston liiton vankimpia perustoja. Sen vuoksi me emme voi olla yhtä mieltä niiden tovereiden kanssa, jotka tavantakaa vaativat tehostamaan talonpoikaiston painostamista lisäämällä ylettömästi veroja, korottamalla teollisuustuotteiden hintoja j.n.e. Me emme voi olla yhtä mieltä heidän kanssaan, sillä itsekään sitä huomaamatta he repivät rikki työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa, horjuttavat proletariaatin diktatuuria. Mutta me sen sijaan haluamme lujittaa emmekä horjuttaa työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa.

Mutta me emme puolusta minkäläistä liittoa tahansa työväenluokan ja talonpoikaiston välillä. Me olemme sellaisen liiton kannalla, jossa johtava osuus kuuluu työväenluokalle. Miksi? Siksi, että ellei työläisten ja talonpoikain liiton järjestelmässä työväenluokalla ole johtavaa osuutta, on työtätekevien ja riistettyjen joukkojen voitto tilanherroista ja kapitalisteista mahdotonta. Tiedän, etteivät eräät toverit hyväksy tätä. He sanovat: liitto on hyvä juttu, mutta

miksi pitäisi vielä olla työväenluokan johto? Nämä toverit erehtyvät suuresti. He erehtyvät, sillä he eivät ymmärrä, että vain sellainen työläisten ja talonpoikain liitto voi voittaa, jota johtaa kaikkein kokeinein ja kaikkein vallankumouksellisin luokka, työläisluokka.

Minkä tähden talonpoikain kapina Pugatshovin aikana tai Stepan Razinin aikana kärsi tappion? Miksi talonpojat eivät saaneet silloin karkoitetuksi tilanherroja? Sen tähden, että heillä ei silloin ollut eikä voinutkaan olla sellaista vallankumouksellista johtajaa kuin on työväenluokka. Minkä tähden Ranskan vallankumous päättyi porvariston voittoon ja aikaisemmin karkoitettujen tilanherrojen palaamiseen takaisin? Sen tähden, että Ranskan talonpojilla ei silloin ollut eikä voinutkaan olla sellaista vallankumouksellista johtajaa kuin on työväenluokka,—talonpoikaistoa johtivat silloin porvarilliset liberaalit. Meidän maamme on ainoa maa maailmassa, jossa työläisten ja talonpoikain liitto on päässyt voitolle tilanherroista ja kapitalisteista. Mutta miten se on selitettävissä? Siten, että vallankumousliikkeen johdossa maassamme on ollut ja on edelleenkin taisteluissa koeteltu työläisluokka. Ei tarvita muuta kuin horjuttaa meillä työväenluokan johtoaatetta, niin työläisten ja talonpoikain liitosta ei jäisi kiveä kiven päälle ja kapitalistit sekä tilanherrat palaisivat takaisin entisiin pesiinsä.

Juuri siksi meidän onkin säilytettävä ja lujitettava työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa maassamme.

Juuri siksi meidän onkin säilytettävä ja lujitettava työväenluokan johtoa tämän liiton järjestelmässä.

VIII

ON TOTEUTETTAVA PUOLUEEN SISÄISTÄ
DEMOKRATIAA

Minä puhuin työväenluokan aktiivisuuden kohottamisesta, siitä, että työväenluokan miljoonajoukot on saatava mukaan taloutemme rakentamiseen, teollisuuden rakennustyöhön. Mutta työväenluokan aktiivisuuden kohottaminen on vakava ja suuri tehtävä. Työväenluokan aktiivisuuden kohottamiseksi on ennen kaikkea aktivisoitava itse puolue. Sitä varten tarvitaan, että itse puolue asettuisi varmasti ja päättäväisesti puolueen sisäisen demokratian raiteille, että järjestömme vetäisivät mukaan rakennustyömme kysymysten käsittelyyn laajat puoluejoukot, jotka luovat puolueemme kohtaloa. Ilman sitä ei voi olla puhettaakaan työväenluokan aktivisoimisesta.

Korostan tätä erikoisesti siksi, että meidän Leningradin järjestömme kävi äskettäin läpi sellaisen vaiheen, jolloin eräät johtajat eivät halunneet puhua puolueen sisäisestä demokratiasta muuten kuin hymähdellen. Tarkoitan sitä aikaa puolueen edustajakokouksen edellä, edustajakokouksen aikana ja heti edustajakokouksen jälkeen, jolloin Leningradin puoluekollektiivien ei annettu kokoontua, jolloin eräät kollektiivien organisaattorit, — suokaa anteeksi suorasukaisuuteni, — näyttelivät pollisin osaa kollektiivien suhteen, jolloin he kielsivät kollektiivien kokoontumisen. Juuri siinä Zinovjevin johtama niinsanottu „uusi oppositio“ ajoikin itsensä karille.

Kun Keskuskomiteamme jäsenten onnistui Leningradin aktiivin avulla kahdessa viikossa syrjäyttää

ja eristää oppositio, joka kävi teillä taistelua XIV edustajakokouksen päätöksiä vastaan, niin se johtuu siitä, että edustajakokouksen päätösten selostuskamppailu sattui yhteen sen demokratian janoamisen kanssa, jota Leningradin järjestössä oli olemassa, joka pyrki esiin ja joka vihdoin purkautui esiin. Haluaisin, toverit, että te ottaisitte varteen tuon äskeisen opetuksen. Haluaisin, että ottaessanne varteen tuon opetuksen te noudattaisitte rehellisesti ja päättäväisesti puolueen sisäistä demokratiaa, kohottaisitte puoluejoukkojen aktiivisuutta, vetäisitte niitä mukaan sosialistisen rakennustyön peruskysymysten käsittelyyn ja saattaisitte ne vakuuttuneiksi siitä, että puolueemme Keskuskomitean huhtikuun täysistunnon tekemät päätökset ovat oikeita. Haluaisin, että te käyttäisitte juuri vakuuttamista puoluejoukkojen suhteen, sillä vakuuttamisenmenetelmä on perusmenetelmä työssämme työväenluokan riveissä.

IX

ON VARJELTAVA PUOLUEEN YHTENÄISYYTTÄ

Eräät toverit luulevat, että puolueen sisäinen demokratia merkitsee fraktioryhmittymien vapautta. Mutta me olemme siitä toista mieltä, toverit! Me emme käsitä puolueen sisäistä demokratiaa sillä tavalla. Puolueen sisäisen demokratian ja ryhmäkuntien vapauden välillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä.

Mitä on puolueen sisäinen demokratia? Puolueen sisäinen demokratia on puoluejoukkojen aktiivisuuden kohottamista ja puolueen yhtenäisyyden lujittamista, tietoisien proletaarisen kurin lujittamista puolueessa.

Mitä on fraktioryhmittymien vapaus? Fraktioryhmittymien vapaus on puolueen rivien rämettymistä, puolueen pirstomista erillisiksi keskuksiksi, puolueen heikentämistä, proletariaatin diktatuurin heikentämistä.

Mitä yhteistä tässä voi niiden välillä olla?

Puolueessamme on henkilöitä, jotka nukkuessaan näkevät unta, että on alkanut yleinen puolueväittely. Meillä on henkilöitä, jotka eivät voi käsittää puoluetta ilman väittelyjä, jotka tavoittelevat itselleen ammattiväittelijän nimeä. Pysykööt vain nuo ammattiväittelijät mahdollisimman kaukana meistä! Me emme tarvitse nyt tekemällä tehtyä väittelyä emmekä puolueemme muuttamista väittelyklubiksi, vaan koko rakennustyömme voimistamista, erikoisesti teollisuuden rakennustyön voimistamista, taisteluhenkisen ja lujasti yhteenliittyneen, yhtenäisen ja jakamattoman puolueen lujittamista, joka johtaa järkkymättä ja varmasti rakennustyötämme. Se, joka haluaa loppumattomia väittelyjä, se, joka tavoittelee fraktioryhmittymien vapautta, hän horjuttaa puolueen yhtenäisyyttä, hän kaivaa maata puolueemme mahdin alta.

Mikä teki meidät ennen voimakkaiksi ja mikä tekee meidät voimakkaiksi nykyään? Oikea politiikka ja riviemme yhtenäisyys. Puolueemme XIV edustajakokous on antanut meille oikean politiikan. Nyt on tehtävänä taata riviemme yhtenäisyys, puolueemme yhtenäisyys, puolueemme, joka on valmis toteuttamaan puolueen edustajakokouksen päätökset hinnalla millä hyvänsä.

Sellainen on pääpiirteissään puolueemme Keskuskomitean täysistunnon päätösten ajatus.

X

JOHTOPÄÄTÖKSET

Sallikaa nyt siirtyä johtopäätöksiin.

Ensiksi, meidän on vietävä eteenpäin maamme teollisuutta sosialismin perustana ja sinä johtavana voimana, joka vie eteenpäin kansantalouttamme kokonaisuudessaan.

Toiseksi, meidän on luotava teollisuuden uusia rakentajakaadereita, jotka ovat teollistamissuunnan suoranaisia ja välittömiä toteuttajia.

Kolmanneksi, meidän on joudutettava sosialistisen kasaantumisemme vauhtia ja kartutettava reservejä teollisuutemme tarpeisiin.

Neljänneksi, on järjestettävä kasaantuvien reservien oikea käyttö ja saatava aikaan mitä ankarimman säästäväisyyden noudattaminen.

Viidenneksi, on kohotettava työväenluokan aktiivisuutta ja saatava miljoonaiset työläisjoukot mukaan sosialismin rakennustyöhön.

Kuudenneksi, on lujitettava työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa ja työväenluokan johtoa tämän liiton sisällä.

Seitsemänneksi, on kohotettava puoluejoukkojen aktiivisuutta ja toteutettava puolueen sisäistä demokratiaa.

Kahdeksanneksi, meidän on varjeltava ja lujitettava puolueemme yhtenäisyyttä, riviemme lujaa yhteenliittyneisyyttä.

Pystymmekö me täyttämään nämä tehtävät? Kyllä, pystymme, jos me vain haluamme sitä. Ja me haluamme sitä, sen kaikki näkevät. Kyllä, pystymme,

sillä me olemme bolshevikkeja, sillä me emme pelkää vaikeuksia, sillä sitä varten vaikeudet ovat olemasakin, että niitä vastaan taistellaan ja että ne voiteetaan. Kyllä, pystymme, sillä politiikkamme on oikeaa ja me tiedämme, mihin kuljemme. Ja me kuljemme eteenpäin tietämme päämäärää kohti, kohti sosialistisen rakennustyön voittoa järkkymättä ja varmasti.

Toverit! Helmikuussa vuonna 1917, 9 vuotta sitten, me olimme vielä pieni ryhmä Leningradissa. Vanhat puolueen jäsenet muistavat, että me, bolshevikit, olimme silloin pienenä vähemmistönä Leningradin Neuvostossa. Vanhat bolshevikit muistavat varmaankin, miten bolshevismiin lukuisat viholliset tekivät meistä silloin pilkkaa. Mutta me kuljimme eteenpäin ja valtasimme aseman toisensa jälkeen, sillä politiikkamme oli oikeaa ja me taistelimme yhteenliittynein rivein. Sitten tästä pienestä voimasta kasvoi suuri voima. Me löimme hajalle porvariston ja kukistimme Kerenskin. Me järjestimme Neuvostojen vallan. Me löimme Koltshakin ja Denikinin. Me karkoitimme maastamme englantilais-ranskalaiset ja amerikkalaiset väkivallantekijät. Me selviydymme talouden rappio-tilasta. Vihdoin, me kunnostimme teollisuutemme ja maataloutemme. Nyt on edessämme uusi tehtävä, maamme teollistamistehtävä. Pahimmat vaikeudet on jo voitettu. Voidaanko epäillä, ettemme me selviytyisi tästä uudestakin tehtävästä, maamme teollistamisesta? Ei tietenkään, sitä ei voida epäillä. Päinvastoin, meillä on nyt kaikki mahdollisuudet voittaa vaikeudet ja täyttää ne uudet tehtävät, joita puolueemme XIV edustajakokous on meille asettanut.

Juuri siksi arvelenkin, toverit, että uudella teollisuusrintamalla me voitamme varmasti. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

*„Leningradskaja Pravda“ № 89,
huhtikuun 18 pnä 1926*